

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.338/2017/11.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. november 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2017. március 1. napján kihirdetett **2.B.464/2016/21.** számú ítéletét **megváltoztatja** a következők szerint:

vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 20 (húsz) évre **enyhíti.**

Megállapítja, hogy a vádlott leghamarabb a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Mellőzi azon megállapítást, hogy életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a határozott ideig tartó szabadságvesztés nem hajtható végre.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2017. március 2. napjától 2017. november 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is **beszámítja.**

Megállapítja, hogy a Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelőjénél I/192/2016. szám alatt bevételezett bűnjelek tételszáma helyesen:

- 6. helyett 5.,
- 7. helyett 6.,
- 8. helyett 7.,
- 9. helyett 8.,
- 10. helyett 9.,
- 11. helyett 10.,
- 12. helyett 11.,
- 13. helyett 12.,
- 14. helyett 13.,
- 15. helyett 14.,
- 16. helyett 15.,
- 17. helyett 16.,
- 18. helyett 17.,
- 19. helyett 18.,
- 20. helyett 19.,
- 21. helyett 20.,
- 22. helyett 21.,
- 23. helyett 22.,
- 24. helyett 23.,
- 25. helyett 24.,
- 26. helyett 25.,

- 28. helyett 26.,
- 29. helyett 27.,
- 30. helyett 28.,
- 31. helyett 29.,
- 33. helyett 30.,
- 34. helyett 31.,
- 35. helyett 32.,
- 36. helyett 33.,
- 37. helyett 34.,
- 38. helyett 35.,
- 39. helyett 36.,
- 40. helyett 37.,
- 41. helyett 38.,
- 42. helyett 39.,
- 43. helyett 40.,
- 44. helyett 41.,
- 45. helyett 42.,
- 46. helyett 43.,
- 47. helyett 44.,
- 48. helyett 45.,
- 49. helyett 46.,
- 50. helyett 47.,
- 52. helyett 48.,
- 53. helyett 49.,
- 54. helyett 50.,
- 55. helyett 51.,
- 56. helyett 52.,
- 57. helyett 53.,
- 58. helyett 54.,
- 59. helyett 55.,
- 60. helyett 56.,
- 61. helyett 57.,
- 62. helyett 58.,
- 63. helyett 59.,
- 64. helyett 60.,
- 66. helyett 61.,
- 68. helyett 62.,
- 69. helyett 63.,
- 70. helyett 64.,
- 71. helyett 65.,
- 72. helyett 66.,
- 73. helyett 67.,
- 74. helyett 68.,
- 75. helyett 69.,
- 76. helyett 70.,
- 77. helyett 71.,
- 78. helyett 72.,
- 79. helyett 73.,
- 80. helyett 74.,

- 81. helyett 75.,
- 82. helyett 76.,
- 83. helyett 77.,
- 84. helyett 78.,
- 85. helyett 79.,
- 86. helyett 80.,
- 87. helyett 81.,
- 88. helyett 82.,
- 89. helyett 83.,
- 90. helyett 84.,
- 93. helyett 85.,
- 94. helyett 86.,
- 95. helyett 87.,
- 96. helyett 88.

tételszám.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 2015. november 29. napjától őrizetben, majd 2015. december 2. napjától előzetes letartóztatásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és k) pont], ezért a vádlottat életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház. A kiszabott szabadságvesztésbe a 2015. november 29. napjától 2017. március 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett arról, hogy a vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja 25 év. A Bajai Városi Bírósági 2012. december 11. napján jogerős 12.Bk.195/2012/2. számú ítéletével kiszabott és felfüggesztett 1 év 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendelte, egyúttal megállapította, hogy életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a határozott ideig tartó szabadságvesztés nem hajtható végre. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott fellebbezést jelentett be ok és cél megjelölése nélkül, melyet később írásban indokolt. Ennek lényege szerint felmentését kérte a terhére megállapított emberölés büntette vádja alól. Álláspontja szerint mind a nyomozó hatóság, mind a bíróság "összevonta" a vallomásait, melyeket a nyomozati eljárás során azért változtatott meg, mert sokkos állapotban volt a kihallgatáskor. Fenntartotta azon állítását, hogy a sértettel csak akkor találkozott, amikor a lakásból már kijött, egyebekben a lakásból nem tulajdonított el semmit, az eltűnt fülbevalót sem tépte ki a sértett füléből. Összességében vitatta a terhére megállapított bűncselekmény elkövetését, illetőleg sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában rá vonatkozóan disszociális személyiségzavart állapított meg. A fellebbezési nyilvános ülésen ugyanakkor úgy nyilatkozott, hogy védőjének - az alább részletezett - indítványaival is egyetért.

Az ítélettel szemben fellebbezést jelentett be a vádlott védője is, elsődlegesen felmentésért, másodlagosan eltérő minősítés megállapítása, illetőleg a büntetés enyhítése érdekében. A fellebbezési nyilvános ülésen kifejtette, hogy az eljárás során készült igazságügyi orvosszakértői vélemény hiányos és pontatlan, ugyanis nem adott választ arra, hogy a bántalmazás milyen időt vett igénybe, nem állapította meg azt, hogy a sértettet hány ütés érte, illetőleg nem adott választ arra, hogy a sértett az ütésektől vagy a fojtásoktól veszítette-e el az eszméletét, illetőleg az eszméletvesztéshez a fojtásnak milyen erejűnek kell lennie. Ezen túlmenően kifejtette, hogy a vádlott terhére emberölés büntette helyett legfeljebb halált okozó testi sértés büntette állapítható meg, figyelemmel arra, hogy a vádlott nem kívánta megölni a sértettet, tudata nem fogta át a halálos eredmény lehetőségét, a sértettet pusztán azért ragadta meg a torkánál, hogy ne tudjon kiabálni, illetőleg azért, hogy a másik kezével az ütések kivitelezni tudja rajta. Rámutatott továbbá, hogy a bántalmazás nem volt kitartó, ami szintén nem támasztja alá az ölési szándékot, valamint hivatkozott az igazságügyi orvosszakértő azon tárgyaláson tett nyilatkozatára is, miszerint a fulladási reflex nagyon könnyen beindul, akár még egy fogkefével is előidézhető. Erre figyelemmel álláspontja szerint ismételtén az látszik megállapíthatónak, hogy a vádlott tudatában nem merült fel a sértett halálának lehetséges bekövetkezése, így az eredményre legfeljebb csak a gondatlansága terjedhetett ki. Kifejtette továbbá, hogy még abban az esetben is, ha a bíróság nem tartaná alaposnak sem a felmentésre, sem a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezést, a kiszabott büntetés még ebben az esetben is eltúlzottan súlyos, melynek jelentős tartamú enyhítése indokolt.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.487/2016/3-I. számú átiratában a tényállás több ponton történő kiegészítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, azt a fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartotta.

Kizárólag a büntetés enyhítése iránt bejelentett fellebbezések alaposak, a főügyészi átiratban foglaltak túlnyomórészt helytállóak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, melynek során azt állapította meg, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként értékelte a vádlott által 2015. november 29. napján gyanúsított kihallgatáson, illetőleg helyszíni kihallgatáson előadottakat.

A vádlott őrizetbe vételére 2015. november 29. napján 14 óra 41 perckor került sor. A nyomozó hatóság ugyanezen a napon - pontosan meg nem határozható időben - a vádlott védőjeként kirendelte családnév keresztnév ügyvédet, egyeben tájékoztatta, hogy a gyanúsított kihallgatására ugyanazon a napon, 16 órakor kerül sor. Ehhez képest a nyomozó hatóság a vádlott gyanúsított kihallgatását már 15 óra 16 perckor megkezdte akként, hogy a kihallgatás megkezdésekor - a jegyzőkönyv tanúsága szerint - a védő még jelen sem volt, csak a későbbiek során, a kihallgatás alatt érkezett meg és kapcsolódott be az eljárási cselekménybe. A gyanúsított kihallgatás 17 óra 55 perckor fejeződött be, majd 18 óra 55 perckor a nyomozó hatóság helyszíni kihallgatást tartott, melyen gyanúsítottként részt vett a vádlott, valamint akkor már védője is.

A Be. 46. § b) pontja szerint a büntetőeljárásban védő részvétele kötelező, ha a terheltet fogva tartják, a Be. 48. § (1) bekezdése szerint pedig a 46. § b) pontja esetén a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni. A 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdése szerint pedig a védőt - a késedelmet nem tűrő eljárási cselekményeken kívül - kellő időben, legkevesebb 24 órával korábban a hely és időpont megjelölésével értesíteni kell azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken a Be. alapján jelen lehet.

Jelen esetben tehát a nyomozó hatóság a védőt az első kihallgatásról 24 órával kevesebb idővel értesítette.

Az Alkotmánybíróság a 8/2013. (III.1.) AB határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX törvény 48. § (1) bekezdésének alkalmazásakor a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon, olyan időben értesítsék, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni. Ilyen értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető. Az Alkotmánybíróság határozatának indokolásában rámutatott arra, hogy a védelemhez fűződő joggal az sem fér össze, ha a védőt olyan időpontban tájékoztatják a kihallgatás helyszínéről és időpontjáról, hogy ténylegesen már nincs lehetősége azon részt venni, és az eljárási törvényben meghatározott feladatait ellátni. A nyomozó hatóság ilyen értesítéseket követően foganatosított terhelti kihallgatásai ebből következően nem egyeztethetők össze az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt védelemhez fűződő jog hatékony érvényesítésével. Kifejtette továbbá, hogy a védő igénybe vételéhez fűződő jog hatékony elősegítése, így a védőnek a nyomozási cselekményekről kellő időben és módon történő értesítése az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében foglalt védelemhez fűződő jog oltalma alatt álló, és feltétlen érvényesítést kívánó büntetőeljárási garancia. A Be. 48. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásban a terhelt védelmében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon, olyan időben értesítsék, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni és a terhelti kihallgatáson részt venni. Az ilyen jellegű értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása a büntetőeljárás későbbi szakaszaiban bizonyítási eszközként nem értékelhető és nem vehető figyelembe.

Jelen esetben a kirendelt védő értesítése a gyanúsított ki hallgatásról megtörtént ugyan, azonban az nem tekinthető *olyan időben* megtörténtnek, melyre tekintettel a kirendelt védőnek lehetősége lett volna az eljárási törvényben meghatározott feladatait megfelelően ellátni. Nem véletlen, hogy - az Alkotmánybíróság határozatában is hivatkozott - 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdése is kötelezően rendelkezik arról, hogy a védőt *kellő időben*, legkevesebb 24 órával korábban, a hely és időpont megjelölésével, kell értesíteni azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken a Be. alapján jelen lehet. Nyilvánvaló, hogy amennyiben már a védő kirendelésének napján sor kerül a gyanúsított ki hallgatásra, ráadásul azt a nyomozó hatóság korábban - alig 35 perccel az őrizetbe vételt követően - kezdi meg, mint amilyen időpontra a védő értesítése szól, úgy a védő büntetőeljárási törvényben szabályozott kötelezettségeit és a gyanúsított megfelelő védelmét ellátni nem tudja, és a jelen, bonyolult megítélésű büntető ügyben sem tudhatott kellő alapossággal felkészülni a védelem ellátására a rendelkezésére álló rendkívül rövid idő alatt. Mindezek azzal a következménnyel jártak, hogy az ítéletábra a 2015. november 29. napján gyanúsított ki hallgatás során a vádlott által előadottakat, illetőleg az ugyanezen a napon a helyszíni ki hallgatás során általa elmondottakat a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Mindazonáltal a fentiek sem eredményezték az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát, tekintettel arra, hogy a vádlott 2015. november 28. napján tanúként tett vallomása, illetőleg a 2016. január 12. napján gyanúsított ki hallgatás során elhangzottak továbbra is figyelembe vehetőek voltak bizonyítékként, illetőleg a vádlott nyomozati szakban történő ki hallgatására még 2016. március 23. napján és 2016. augusztus 25. napján is sor került, melyeken lényegében a 2016. január 12. napján gyanúsítottként tett vallomásait tartotta fenn. Az utóbbi ki hallgatások az eljárási törvény rendelkezéseinek ugyancsak megfelelnek.

Az ítéletábra az iratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A Bács-Kiskun Megyei Főügyészség vádlott neve vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és k) pontja szerint minősülő és büntetendő emberölés büntetével vádolta. Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában a vádirat által a vádlott terhére megjelölt törvényi minősítést hiányosan tüntette fel.

Kiegészítette az ítéletábra az ítéleti tényállást akként, hogy a Bajai Városi Bíróság 12.Bk.195/2012/2. számú határozatával kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaidéje 2015. december 10. napjáig tartott. Ezen kiegészítésnek azért van jelentősége, mert ekként lesz tényállásbeli alapja annak, hogy a vádlott a jelen ügyben terhére megállapított bűncselekményt a próbaidő hatálya alatt követte el.

Helyesbítette továbbá az ítéletábra az elkövetés időpontját, amely helyesen 2015. november 26. Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság - nyilvánvaló elírás folytán - az elkövetés éveként 2016-ot jelölte meg.

Helyesbítette továbbá az ítéletábra az ítéleti tényállást akként, hogy a vádlott a sértettet legalább két alkalommal, ököllel arcul ütötte, illetőleg a sértett mellkasát két erőbehatás érte, melyből legalább az egyik ütés volt, míg a másik keletkezhett a sértett testének vonszolása során is. Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában azt rögzítette, hogy a vádlott a sértett fejét, felsőtestét jobb kézzel, ököllel, közepes és annál nagyobb erővel, többször - az eljárás során pontosan meg nem állapítható esetben - megütötte, ugyanakkor a nyomozás során elkészített, illetőleg a bírósági tárgyaláson kiegészített orvosszakértői véleményből az okozott sérülések számát a fentiek szerint pontosítani lehetett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítéletábra a fentebb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadott.

A másodfokú bíróság nem osztotta a főügyészi átiratban foglalt azon észrevételt, miszerint a Bajai Városi Bíróság 12.Bk.195/2012/2. számú határozatának alapját képező bűncselekmények elkövetési idejének feltüntetése lenne szükséges tekintettel arra, hogy ezen adatok jelen eljárás során nem bírtak relevanciával.

A vádlott felmentésére irányuló fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadták. Azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott azon védekezését, miszerint a sértett házába annak tudatában kívánt betörni, hogy az lakatlan, a sértettel csak azt követően találkozott, hogy a házban már kutatott értékek után, azonban a házból nem vitt el semmit, illetőleg a sértett halálát sem ő okozta - hanem valaki más -, hanem mindössze csak ellökte.

Az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és rendelkezésére álló bizonyítékokat maradéktalanul megvizsgálta, azokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. Kellő indokát adta annak, hogy a vádlott védekezését miért vetette el, részletesen és kimerítően indokolta, hogy milyen bizonyítékok alapján vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott az ítéleti tényállásban írt bűncselekményt megvalósította. Ennek körében helytállóan hivatkozott

arra, hogy a vádlott tanúként és a bizonyítékként is figyelembe vehető nyomozati és bírósági vallomásai között lényeges, a vádlott által elfogadható módon meg nem indokolt jelentős eltérések merültek fel. Kellően és részletesen indokolta, hogy az igazságügyi nyomszakértői vélemények milyen módon támasztották alá azt, hogy a sértett házának átkutatására a vádlott részéről a sértett holttestének a konyhába vonszolása után kellett, hogy sor kerüljön, továbbá helytállóan utalt azon bizonyítékokra is, amelyek azt támasztották alá, hogy a bűncselekményt kizárólag a vádlott követhette el. Megfelelő következtetéseket vont le a helyszíni szemle adataiból, illetőleg a tanúk vallomásaiból is, amikor a vádlott bűnösségére következtetett.

A fent kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott elkövette az ítéleti tényállásban terhére megállapított bűncselekményt, és az elsőfokú bíróság ezen okfejtését az ítélet tábla is maradéktalanul osztotta. Az első fokú ítéletben kifejtetteken túlmenően a tanúvallomások közül felolvasott, de később nem értékelt vallomások ugyancsak az ítéleti tényállásban írtakat támasztották alá. Így tanú 1 tanú 2 tanú 3 tanúk is alátámasztották azt, hogy a sértett viszonylag rendszeresen mozgott a faluban, hetente több alkalommal boltba járt, valamint tanú 3 és tanú 4 tanúk is beszámoltak arról, hogy a sértett háza kifejezetten lakott, rendezett benyomást keltett. Ennek következtében helytálló volt az elsőfokú bíróság azon következtetése is, hogy a vádlott nem lehetett abban a hiszemben, hogy a sértett háza hosszú idő óta lakatlan.

A Be. 78. § (3) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó vádlotti és védői fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette. E körben az ítélet tábla nem osztotta azt a védői álláspontot, miszerint a vádlott cselekménye nem emberölésként, hanem halált okozó testi sértésként értékelendő. Az elsőfokú bíróság igen részletesen indokolta, hogy miért látta kétséget kizáró módon megállapíthatónak azt, hogy a vádlott tisztában volt azzal, miszerint az általa kifejtett bántalmazás következtében a halálos eredmény reálisan bekövetkezhet, és e következménybe belenyugodva - az iránt közömbösen - cselekedett. Az ítélet tábla a törvényszék ezen okfejtését maradéktalanul osztotta, rámutat továbbá arra, hogy amikor a sértett az ingatlanába hazaérkezett, a vádlott ezt észlelte, és az őt nem észlelő sértett elől ekkor még különösebb nehézségek nélkül el tudott volna menekülni. A vádlott azonban nem ezt az utat választotta, hanem elhatározta, hogy a lakás átkutatása révén mindenáron értéktárgyakat, illetőleg készpénzt fog szerezni, ezért megtámadta a sértettet, a nyakát középest meghaladó erővel megszorította, miközben a sértett arcát legalább két alkalommal, míg a felső testét legalább egy alkalommal, ököllel megütötte. E körben az ítélet tábla nem osztotta azon védői észrevételt, miszerint a szakértői vélemény hiányos vagy pontatlan lett volna, tekintettel arra, hogy abban egyértelműen - több alkalommal is - rögzítésre került, hogy a sértett nyakának középest meghaladó erővel történő megszorításának egyenes következménye volt a sértett halála. A vádlott cselekvősege tehát alkalmas volt a sértett életének kioltására, a halálos eredmény bekövetkeztében eshetőleges szándékát pedig - az elsőfokú bíróság által kifejtetteken túlmenően - az is alátámasztja, hogy miután a vádlott nem takarta el az arcát, a sértettel pedig ismerniük kellett egymást, fel kellett, hogy merüljön benne az is, hogy amennyiben a sértett életben marad, akkor meg fogja tudni nevezni, hogy ki rabolta őt ki. A sértett 80 év feletti, törekeny testű személy volt, ezért a vádlott fél kézzel is meg tudta ragadni a

sértett nyakát, és már az általános élettapasztalat szerint is fel kellett merülnie benne, hogy cselekményével a sértett halálát okozhatja.

Mindezekre tekintettel tehát az ítélőtábla a cselekmény törvényi minősítése tekintetében az első fokon eljáró bírósággal minden tekintetben egyetértett.

A büntetés kiszabása körében az ítélőtábla enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmény elkövetése vonatkozásában a vádlott eshetőlegesen szándékát.

Az így kiegészített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte, mint ahogyan az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, illetőleg a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés elrendelésére vonatkozó rendelkezései is megfeleltek a törvénynek. Ugyanakkor az ítélőtábla álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott a terhére megállapított bűncselekményt nem egyenes, hanem eshetőlegesen szándékkal valósította meg, illetőleg korábban nem erőszakos bűncselekmények miatt került megállapításra a büntetőjogi felelőssége, ezért a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés eltúlzott. Az ítélőtábla álláspontja szerint a törvény maximális szigorát fejezi ki az is, ha a vádlottal szemben a büntetési tétel felső határa kerül kiszabásra, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát - figyelemmel a Btk. 36. §-ára is - 20 évre enyhítette. Tekintettel arra, hogy a vádlottal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés került kiszabásra, a másodfokú bíróság a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy a vádlott leghamarabb a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ugyanezen okból kifolyólag mellőzte azon megállapítást, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a határozott ideig tartó szabadságvesztés nem hajtható végre.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztésbe a vádlott által 2017. március 2. napjától 2017. november 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bűnjelként lefoglalt tárgyakról történő rendelkezés keretében az elsőfokú bíróság a bevételezett bűnjelek tételszámát túlnyomórészt hibásan tüntette fel, amely annak volt a következménye, hogy a nyomozó hatóság által készített bűnjeljegyzékben található bűnjelek nem mindegyike került bevételezésre a Kecskeméti Törvényszék bűnjelkezelőjéhez, utóbbi pedig a bűnjelek tételszámát már a tényleges bevételezés alapján tüntette fel. Ezen figyelemmel ezen rendelkezéseket az ítélőtábla a rendelkező részben foglaltak szerint helyesbítette.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság kizárólag a szabadságvesztés büntetés enyhítése iránt bejelentett fellebbezést ítélte alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálván - a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2017. november 17.

Dr. Hegedűs István s. k.

Dr. Kiss Dániel s. k.

Dr. Benedek Tibor s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.338/2017/11. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.464/2016/21. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. november 17.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke